

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

the secret of Ella and Micha

Ella és Micha titka

– ami végleg megváltoztatja
az életüket...

*fine
selection*

JESSICA SORENSEN

J E S S I C A   S O R E N S E N

the secret of
Ella and Micha

E l l a   é s   M i c h a   t i t k a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Prologus

ELLA

VAJON TUDOK REPÜLNI? Ahogy kitárt karral állok a hajamat csapkodó szélben és esőben, lehetségesnek tűnik a dolog. Talán ha kellő bátorságot gyűjtök, hogy leugorjak a keskeny párkányról, akkor elszállok az éjszakába, mint egy erős szárnyú madár.

Talán akkor viszontláthatnám anyut.

– Mit művelsz? – kérdezi Micha, hangja magasabb a normálisnál. – Gyere le onnét! Még valami kárt teszel magadban.

Akvamarinkék szeme feszülten figyel az esőn át, két kezét a feje fölötti traverzen tartja, vonakodik kimászni a párkányra.

– Azt nem hiszem – felelem. – Inkább talán elrepülnék... ahogy ő.

– Anyukád nem tudott repülni – egyensúlyoz ki a korlátra, és lepillant a lábunk alatti hordalékos vízre. – Mit szedtél be?

– Az ő egyik régi tablettáját – hajtom hátra a fejemet, hadd fűröszse arcomat az eső. – Csak kíváncsi voltam, hogy érezhette magát. Miért képzelte azt, hogy legyőzhetetlen.

Oldalra tartott kézzel lelép a vasgerendára, béna bakancsa csúszkál a nedves fémen. Villám fénylik fel fölöttünk, és lecsap a földre.

– Édesanyád nem vigyázott magára, de neked több eszed van. – Fél kézzel megfogja a fejünk fölötti fémhuzalt, a másik kezét felém nyújtja. – Na, most már gyere ide! A szívbajt hozod rám.

– Nem biztos, hogy tudok – mondom halkán, megint fölemelem a fejemet, és szembefordulok vele. – Talán nem is akarok.

Egy lépéssel továbbmerészkedik, dús szempillája szaporán pislog a felhőszakadásban.

– Dehogynem akarsz. Erősebb vagy te annál. – A keze közelebb kérlel. – Légy szíves, gyere ide!

Lebámulok a fekete vízre, a testem meginog.

– Az istenit, Ella! – csattan föl Micha, izmai megfeszülnek. – Add ide a kezedet!

Fölocsúdok kábulatomból, és összeakasztom ujjaimat az övéivel. Másik keze elkapja a derekamat, fürgén visszavezet a korláthoz, áttemel rajta. Lábam megállapodik a híd víztócsáktól csillogó betonján. A kereszttartókra rögzített lámpák megvilágítják az éjszakát, Micha kocsija járó motorral, fölkapcsolt fényszóróval áll a híd közepén, vezetőoldali ajtaja nyitva.

Micha átszökken a korláton, azután átkarol, biztonságosan magához ölel, mintha félne elengedni. Egy másodpercig úgy tűnik, minden rendben, súlytalanok és teljesen szabadnak érzem magam. Arcomat a mellkasához szorítom, felsőjének nedves anyaga lehűlt bőrömhöz tapad. Illata elvisz oda, ahová visszavágyom: gyermekkoromba. Abba az időbe, amikor semmi sem nehezedett rám, mert éretlen fejemmel föl sem fogtam teljesen az élet realitását.

Elhúzódik tőlem.

– Soha, de soha többé ne csináld ezt velem! – simítja ki csapzott hajamat a szememből. – Nem bírom ki nélküled.

Pedig ki kell okoskodnia, miként boldoguljon a jelenlétem nélkül, mert fogalmam sincs, meddig tudom a víz fölött tartani a fejem.

– Micha, én...

A tekintete elnémít, de kitalálja, mit akarok mondani – mindig kitalálja. Egy rózsákkal és napsütéssel teli, tökéletes világban együtt lennénk, de ezt az itteni világot széthullott otthonok, részeg apák és könnyen megfutamodó anyák töltik meg.

– Ne haragudj! – bújok hozzá, hogy végső búcsút mondjak.

– Nem akartam többet spekulálni. Egyszerűen besokalltam, és az agyam nem bírta lassítani. De most már minden rendben. Újra világosan tudok gondolkodni.

Megfogja az arcomat, hüvelykujja szinte perzsel, ahogy az ujjbegyét könnyedén végighúzza a járomcsontomon.

– Legközelebb ne fuss el, inkább hozzám fordulj! *Légy szíves!* Tudom, hogy most nehéz, de javulni fog a helyzet. Bármilyen baj ért is eddig bennünket, mindig átvészeltük.

Vízcseppek gyöngyöznek a szempilláján, le az arcán, telt ajkán. Érzem, amint valami megváltozik a levegőben, amit már jó ideje sejtettem.

Kinyitja a száját.

– Ella, szeretle...

Ajkára préselem az enyémet, elcsitítom, és a testünk összeolvad. Hagyom, hogy nyelvével kényeztesse az enyémet, engedem, hogy alsó ajkamról beszippantsa az esőt, megízleljen. Egymáshoz homorítunk, mintha nem tudnánk betelni az érintkezéssel, és ázott ruhánkon át forróság áramlik belém, melengeti bőrömet. A végtelenségig folytatnám, de ez nem helyénvaló.

A lánynak, akibe Micha szerelmesnek hiszi magát, el kell tűn-
nie. Nem akarom, hogy a mai éjszaka visszafordíthatatlanná váljon,
tehát elhúzódok, csak még egyszer utoljára belélegzem őt. Azután
elmegyek, itt hagyom az eső verte hídon a régi Ellával együtt.

Első fejezet

Nyolc hónap múlva...

ELLA

KI NEM ÁLLHATOM A TÜKRÖKET. Nem mintha utálnám a képmásomat, vagy tükörfóbiában szenvednék. Az a gond, hogy a tükrök átlátnak az álcámon. Tudják, ki voltam azelőtt: nagyszájú, hebehurgya lány, aki nyíltan kimutatta az érzéseit a világnak. Akkor nem voltak titkaim.

Most viszont a titok a lételemem.

Ha tükörképem csak a külsőmet tárná elém, azt nem bánám. Hosszú, vörösesbarna hajam jól illik halvány arcbőrömhöz. A lábam igencsak hosszú, és túsarkúban a legtöbb ismerős srác fölé magasodom. De ez nem zavar. Amit mélyen magamba temettem, attól ijedek meg, mert olyan ripityára tört, akár egy bezúzott tükör.

A kolesz falitükrére a régi skicceimet cellulozom. Majdnem teljesen elborítják a rajzaim, és kitakarják a képmásomat, nem verődik vissza benne egyébé, csak zöld szemem, amit végtelen fájdalom és titkok garmadája homályosít el.

Zilált kontyba fogom a hajamat, és szénceruzáimat az ágyon lévő egyik dobozba helyezem, a többi rajzeszköz mellé.

– Úristen! Úristen! – ugrabugrál be a szobába Lila derűs mosolylyal az arcán és innivalóval a kezében. – De jó, hogy vége!

– Úristen! Úristen! – figurázom ki, miközben elveszem a komódról a csomagolószalagot. – Mit iszol?

Felém billenti a poharat, és kacsint.

– Dzsúsz, te süsü. Irtóra izgulok a szünidő miatt. Még ha ez azt jelenti is, hogy haza kell mennem. – Haját a füle mögé tűri, és sminktáskát dob a retiküljébe. – Nem láttad a parfümömet?

– Szerintem azok közül valamelyikbe pakoltad – mutatok az ágyán sorakozó dobozokra. – De azt nem tudom, melyikbe, mivel nem címkézted föl őket.

– Nem mindenki rendmániás – húzza el a száját. – Komolyan, Ella, néha az az érzésem, hogy kényszeres vagy.

Akkurátusan a dobozra írom, hogy „rajzeszközök”, és visszapatintom az alkoholos filc kupakját.

– Most jól lebuktam – tréfálkozom.

– A manóba! – szaglássza meg magát. – Tényleg kéne az a parfüm. Megizzaszt ez a hőség. – Letép néhány fotót a fiókos szekrény feletti tükörről, és egy nyitott dobozba hajigálja őket. – Esküszöm, van vagy negyvenöt fok odakint.

– Szerintem még több is – teszem a szemetesbe a dolgozataimat, csupa jelest. A gimiben végig közepes tanuló voltam, nem is nagyon terveztem, hogy egyetemre jövök, de változnak az idők, és mi is velük változunk.

– Tudod, ősszel, amikor visszajövünk, nem ugyanebben a kolozban kapunk ám helyet – hunyorít Lila kék szeme a tükrömre –, úgyhogy ha nem szeded le az összes műalkotásodat, a következő lakó ki fogja dobni.

Az csak egy rakás irkafirka, vázlatok átható tekintetű szempárokrol, tüskebozótba ágyazott fekete rózsák, a nevem folyondár-mintába szöve. Egyetlenegy skicc számít csak közülük: egy srác gitározik rajta, egy régi haverom. Azt az egyet óvatosan leválasztom az üveglapról, vigyázok, nehogy beszakítsam a sarkát.

– Itt hagyom őket az utódomnak – jelentem ki mosolyogva. – Így eleve kidekorált szobába költözhet.

– Szerintem inkább a tükörbe akar majd nézni – hajtogat össze egy rózsaszínű pólót Lila. – Bár nem tudom, miért takarod el a tükröt, El. Nem vagy te csúnya.

– Nem az a lényeg – meredek a rajzra, ami megörökíti Micha szemének csillogását.

Szobatársnőm kikapja a kezemből, kicsit meggyúri a szélét.

– Előbb-utóbb kivallatlak, ki ez a dögös pasi.

– Csak valami srác, akit régen ismertem – csenem vissza a rajzot. – De mostanában nem is beszéltem vele.

– Hogy hívják? – tornyoz egy dobozt az ajtó melletti rakásra.

Elhelyezem a rajzot a dobozomban, amit azután egy ragasztócsíkkal lezárok.

– Miért?

Vállat von.

– Csak kíváncsi vagyok.

– Micha a neve. – Amióta eljöttem hazulról, először mondom ki hangosan. Fáj, mintha egy kő akadt volna meg a torkomban. – Micha Scott.

– Csupa szenvedély az a rajz – sandít rám, miközben maradék ruháit egy dobozba gyömöszöli. – Nekem nem valami srácnak tűnik. Inkább a volt pasidnak, vagy ilyesmi.

– Nem, egyáltalán nem jártam vele – dobom le az ajtó mellé a ruháimmal teli sporttáskát.

Kétkedően néz rám.

– De közel jutottatok a randizáshoz, nem?

– Nem. Mondtam, hogy csak haverkodtunk.

De kizárólag azért, mert nem hagytam, hogy bármi egyéb kialakulhasson köztünk. Micha túl sokat látott belőlem, és féltem teljesen közel engedni magamhoz.

Lila lófarokba fogja vörösesszőke haját, és legyezgeti az arcát.

– Micha... Érdekes név. Szerintem a név rengeteget elárul valakiről. – Manikűrözött ujjával elgondolkozva ütögeti az állát. – Fogadok, hogy szexis.

– Minden pasinál ebben fogadsz – ugratom, és egy szatyorba gyűjtöm a sminkcucaimat.

Vigyorog, de tekintetében szomorúság bujkál.

– Ja, alighanem igazad van. – Sóhajt. – Legalább akkor láthatom majd ezt a titokzatos Michát, akiről nyolc hónapnyi kollégiumi együtt lakás alatt egy szót sem bírtál kinyögni, amikor kiteszlek a házatoknál?

– Remélem, nem – dűnnyögöm, mire leesik az álla. – Bocs, de Michával... nem a legjobb hangulatban váltunk el, és amióta augusztusban eljöttem otthonról, egyáltalán nem beszéltem vele.

Micha azt sem tudja, hol járok egyetemre.

– Ez tökéletes témának tűnik a tizenkét órás hazafurikázásunkhoz – vesz a vállára egy degeszre tömött sporttáskát Lila.

– Haza... – meredek a szobára, ami az elmúlt nyolc hónapban otthonomul szolgált. Nem akarózik hazamennem, és szembenézniem mindenkivel, akit faképnél hagytam. Főleg nem Michával, aki még a tükörnél is jobban átlát rajtam.

– Mi a baj? – kérdezi aggódva Lila.

Ajkam merev mosolyra húzódik, miközben parázásomat a szívem mélyén rejtőző dobozba tuszkolom.

– Semmi a világon. Mehetünk!

Utolsó dobozainkkal a kezünkben lépünk ki az ajtón. Megtapogatom üres zsebeimet, és ráeszmélek, hogy nincs meg a telefonom.

– Várj! Azt hiszem, otffelejtettem a mobilomat. – Leteszem a dobozt a földre, visszaszaladok a szobába, és körbepillantok a szemeteszsákon, az ágyon heverő néhány üres műanyag poháron meg a tükrön. – Hová tűnhetett? – nézem meg az ágy alatt és a ruhászekrényben.

Pink *Funhouse*-ának halk dallama szól a szemeteszsák alól – az ismeretlen hívókat jelző csengőhangom. Fölemelem a zsákot, és világító kijelzővel fekszik alatta a telefonom. Fölkapom, és megáll bennem az ütő. Nem ismeretlen a szám, csak nem mentettem el, miután szolgáltatót váltottam.

– Micha.

Remeg a kezem, nem bírom fogadni a hívást, de elnémítani sincs erőm.

– Miért nem veszed föl? – lép a szobába Lila, és értetlen arcot vág. – Mi a gond? Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott, vagy ilyesmi.

A telefon abbahagyja a csengést, és sortom farzsebébe dugom.

– Menjünk! Hosszú út áll előttünk.

– Igenis, asszonyom! – tiszteleg Lila.

Belém karol, és kivonulunk a parkolóba. Amikor a kocsinhoz érünk, csipog a telefonom.

Hangposta.

MICHA

– Miért olyan gyakori név az Ella Daniels? – morgolódik a számítógép előtt ülve Ethan. A lábát fölrakta az íróasztalra, lustán görgeti az internetes oldalt. – Kurvára végeérhetetlen a lista, öregem. Már nem is látok rendesen – dörzsölgeti a szemét. – Nem tarthatnék szünetet?

A fejemet rázom, a telefont a fülemhez tapasztva járkálok föl-alá a szobában, félrerugdosom az utamból a ruhákat meg minden szart. A vonal végén az Indianai Egyetem központi irodájában várakoztatnak, válaszokat szeretnék, amiket valószínűleg hiába keresek náluk. Mégis muszáj megkísérelnem – attól a naptól fogva próbálkozom, hogy Ella eltűnt az életemből. Attól a naptól fogva, hogy megfogadtam magamban: bármi áron megtalálom.

– Biztos, hogy az apukája nem tudja, hol a lány? – dönti a fejét Ethan az irodai szék fejtámlájának. – Esküdni mernék, hogy többet tud az öreg, mint mutatja.

– Ha igen, akkor sem árulja el nekem – felelem. – Vagy a bomlott agya elkeverte az információt.

– Eszedbe jutott már, hogy a lány nem akarja, hogy megtalálják? – fordul meg a székkal Ethan.

– Minden áldott nap – mormolom. – És ettől csak még inkább szeretném megtalálni.

Ethan ismét a komputerre összpontosítja figyelmét, és tovább kutakodik az ország végtelen számú Ella Danielse között. Holott még azt sem tudom biztosan, hogy a lány belföldön tartózkodik-e.

A titkárnő újra beleszól a telefonba, és közli a választ, amit kértem. Ez nem az az Ella Daniels, akit keresek.

Befejezem a hívást, és az ágyra dobom a telefonomat.

– Az istenfáját!

– Nem jártál szerencsével? – sandít hátra Ethan.

Az ágyamra rogyok, tenyerembe temetem az arcomat.

– Újabb zsákutca.

– Nézd, tudom, hogy hiányzik neked a lány, meg minden – mondja, miközben a billentyűzeten pötyög. – De kapd össze magad, cseszd meg! Ettől a sok nyavalygástól fejfájást kapok.

Igaza van. Félrehessestem az önsajnálatot, kapucnis fekete felsőt és fekete bakancsot húzok.

– Le kell ugranom a műhelybe egy alkatrészért. Te maradsz vagy jössz?

Ledobja a tappancsát a földre, és örömmel löki el magát az íróasztaltól.

– Megyek, de be tudnánk nézni hozzánk? Szeretném elhozni a dobszerkómat a ma esti próbához. Arra eljössz, vagy még mindig sztrájkolsz?

Fejemre húzom a kapucnimat, és az ajtóhoz indulok.

– Á, nem, ma este nem érek rá.

– Kamu – nyúl a számítógéphez, hogy kikapcsolja. – Mindenki tudja, hogy csakis Ella miatt nem játszol. De legfőbb ideje, hogy abbahagyd a rinyálást, és túltesd magad a csajon.

– Azt hiszem, most már...

Félrelököm a kezét a kikapcsológombtól, és a képernyőn látható lányra hunyorítok. Ugyanaz a sötétzöld szempár és hosszú, vörösesbarna haj, mint Elláé. De szoknyát visel, és nincs vastagon kihúzva feketével a szeme. Azonkívül mesterkéltnek tűnik, mint aki boldognak tetteteti magát. Az az Ella, akit ismertem, sohasem színlelt.

Pedig ez tutira ő.

– Mit művelsz, haver? – zúgolódik Ethan, ahogy fölkapom a telefonomat az ágyamról. – Azt hittem, mára befejeztük.

Nyomkodom a képernyőt, és a tudakozót hívom.

– Halló, Ella Daniels számát szeretném. Nevada, Las Vegas.

Várom, attól félek, nem szerepel a távbeszélőnévsorban.

– Szóval Vegasban dekkolt – sandít Ethan a fotóra, amin Ella egy szőke hajú, kék szemű lánnyal áll a Nevadai Egyetem Las Vegas-i campusának bejárata előtt. – Fura a külseje, de elég dögös. Ahogy a mellette lévő csaj is.

– Igen, de nem az eseted.

– Nekem mindenki az esetem. Egyébként lehet akár sztriptíz-táncosnő is, az pedig kimondottan az esetem.

A központos újra beleszól, és fölsorolja a listán szereplő néhány számot, az egyikük egy koleszos lányé. Tárcsázom azt a számot, és kimegyek a folyosóra, hogy kicsit diszkrétebben telefonálhassak. Csöng, csöng, csöng, azután Ella hangja üdvözlő a hangpostafiókban. Most is ugyanolyan, csak egy kicsit érzelemmentes, mint aki megjátssza, hogy boldog, de nem egészen az.

A sípszó után mély lélegzetet veszek, és kiöntöm a szívemet a hangpostának.

Második fejezet

ELLA

– **E**SKÜSZÖM AZ ÚRISTENRE, ha nem találunk gyorsan egy rötyit, a nacimba csurrantok – izeg-mozog Lila a vezetőülésen. A klíma maxra van tekerve, a hangfalakból a Florence + The Machine-től a *Shake It Out* bömböl. Előttünk hosszan elnyúló országút, elszórt fákkal meg zsályabokrokkal tarkított hegyek, az ég alján halvány alkonypír.

A mobilom félmázsás koloncként húzza a zsebemet.

– Bárhol félreállhatsz, és egy bokor mögé guggolhatsz pisilni – rakom föl fél lábamat cipő nélkül a műszerfalra, és fölhúzom vállpántos fehér csipkefelsőmet, hogy jobban érje a bőrömet a levegő. – Egyébként is öt percre vagyunk a lehaltótól.

– Nem bírom ki még öt percig – vet rám ádáz pillantást Lila, és még jobban összeszorítja a combját. – Majd ha húgyszagtól bűzlik a kocsit, azon nem fogsz olyan jól mulatni.

Magamba fojtom a nevetést, és a GPS-szel megkeresem a legközelebbi autós pihenőt.

– Van egy pihenő mindjárt a kijárat mellett, de szerintem az inkább budis.

– Föl van tüntetve a vécé?

– Föl.

– Akkor megfelel – rántja jobbra a kormányt, és bevág egy ezüstszínű Honda elé. A Honda sofőrje ráfekszik a dudára, mire Lila megfordul az ülésen, és bemutat a pasasnak. – Micsoda genyó! Nem érti, hogy pislantanom kell?

A fejemet csóválom. Baromira csípem Lilát, de néha kissé énközpontú. Részben épp ez vonzott hozzá; hogy egészen elütött a régi, Star Grove-i haverjaimtól.

A telefonom egymilliomodszor csipog, tudatja, hogy üzenet vár rám. Végül megleélem, kikapcsolom.

– Amióta elindultunk, egyfolytában furán viselkedsz – halkítja le a zenét Lila. – Ki hívott?

Vállat vonok, kinézek a füves pusztaságra.

– Senki olyan, akivel pillanatnyilag tárgyalni szeretnék.

Öt perc múlva lekanyarodunk a városszéli pihenőnél. Jóformán csak egy rozsdás bádogfalú kalyiba napszitta jelzőtáblával. Előtte tó, mögötte személy- és teherautóroncsokkal pettyezett mező.

– Na, hál' istennek! – csapja össze a kezét Lila, ahogy megáll. – Rögtön jövök – ugrik ki, és elsipircel a mosdóhoz.

Kimászom a kocsiból, kinyújtózatom a lábamat, igyekszem nem nézni se a tóra, se a rajta átvezető hídra, de mágnesként vonzza a tekintetemet a vízszintes híd a fölötte átívelő meg az oldaláról kinyúló vasgerendákkal. A közepsőn álltam aznap éjjel, amikor majdnem beugrottam. Ha oldalra hajtom a fejemet, és fél szemmel hunyorítok, innen is kivehető.

Egy ócska Chevrolet kisteherautó robog az úton porfelhőt kavarva. Ahogy közeledik, föl húzom az orromat, mert tudom, ki ez. Azok közé tartozik, akiket a legkevésbé kívánok látni. A teherautó a mosdók mögötti mező szélén fékez le. Hórihorgas alak száll ki belőle feszes pólóban, testhez álló farmerban, westerncsizmában, és peckes léptekkel elindul.

Grantford Davis, a város füvese, hírhedt bunyós – nyolc hónappal ezelőtt, azon az istenverte éjszakán ez a pasas rakott ki a hídnál.

– Igyekezz, Lila! – dörömbölök a mosdó ajtaján.

Grantford felém néz, de nem látszik a szemében a felismerés fénye, ami nem meglepő. A legutóbbi találkozásunk óta megváltoztam, búcsút mondtam a darkos göncöknek, a feketével kipingált szemnek meg a kemény csajszis modornak, derűsebb és kellemesebb fazonra váltottam, hogy jobban beolvadjak a tömegbe.

– A természetet nem lehet sürgetni, Ella! – sziszegi az ajtó túloldaláról Lila. – Hagyjál már nyugodtan pisilni!

Hiúzszemmel figyelem Grantfordot, amint egy gumiabroncsot gurít át a mezőn a teherautójához.

Kinyílik a mosdó ajtaja, és Lila remegve lép ki, szoknyája oldalába törölgeti a kezét.

– De durva hely! Tök undorító. Szerintem már attól herpeszt kaphattam volna, hogy ránéztem az ülőkére. A papírtörölő meg persze elfogyott.

Grantford eltűnt, bár a teherautója most is a mező szélén álldogál.

– Mennünk kell! – ragadom karon Lilát, és a kocsni felé ráncigálom.

– Mi bajod? – vonja föl kérdőn szemöldökét, miközben igyekszik lépést tartani velem.

– Semmi – felelem. – Csak megláttam a mezőn egy pasast, aki-
vel *nagyon* nem akarok szóba állni.

– A volt fiúd?

– Nem, távolról sem... – akad el a szavam, mert Grantford lép
ki a mosdók mögül.

Homlokán izzadsággyöngyök, a farmerja fűfoltos.

– Beszélni szeretnék veled – közli.

– Minek? – kérdezem, és kitárom a kocsiajtót. *Lécci, ne hozd föl
azt az éjszakát! Lécci!*

Lila ajtónyitás közben megdermed, tekintete rám villan.

– Ella, mi folyik itt?

Grantford zsebre vágja a kezét, merőn nézi a motorháztetőt.

– Ez ugye nem a ti verdátok?

– Nem, most loptuk, és sétakocsikázunk egy kicsit. – Bakker!
Tíz perce jöttem haza, és máris előtör belőlem a régi stílusom. – De
igen, mármint az övé – intek fejemmel Lila felé.

– Csak kíváncsi lennék, mennyivel megy – villant rám alamuszi
mosolyt, amitől hányinger kerülget.

Soha nem voltam Grantford rajongója. Eredendően személtlá-
da mivolta is hozzájárult ahhoz, hogy azon az éjszakán vele vitet-
tem ki magam a hídra – egyetlen más ismerősöm sem hagyott vol-
na ott egyedül.

Nem bírom megállni, hogy cukkoljam:

– Valószínűleg sokkal többel, mint a csotrogányod.

– Ez most kihívás? – kérdezi bicskanyitogatóan pökhendi vi-
gyorral.

A fejemet rázom, és intek Lilának, hogy szálljon be a kocsiba.

– Nem, egyáltalán nem kihívás, hanem ténymegállapítás.

Látom a szemében, hogy már rémlik neki valami.

– Egy pillanat! Nem ismerjük mi egymást? – Rá se hederítetek, be akarom csapni az ajtót, de elkapja. – Beszarás! Persze hogy ismerlek. Te vagy Ella Daniels. – Végigvándorol a tekintete a combomon, levágott szárú farmeromon, vállpántos, fehér csipkefelsőmön, és megállapodik halvány rózsaszínnel kihúzott szememen. – Valahogy... másképp nézel ki.

– Így hat az emberre az egyetem. – Megszémlélem kitaposott veszkóját, szakadt farmerját és pecsétes pólóját. – Te bezzeg fikarcnyit sem változtál.

– Látom, a nagy száz ugyanaz – vág vissza. – Amúgy meg te sem előnyödre változtál. Pont úgy nézel ki, mint aki Stacy Harrisszel haverkodik.

– Nem kell mindjárt túlzásokba esni – felelem. Stacy Harris nagy népszerűségnek örvendő lány volt az évfolyamunkon, pomponcsapat-kapitány és bálkirálynő, aki folyton rózsaszínbén járt.

– És nem csak külsőre változtál – fintorog a srác. – Ha régen valaki Stacy Harrishez hasonlít, rögtön képen törölted volna.

– Az erőszak semmit sem old meg. Mennem kell – próbálom újra becsukni az ajtót.

Követi mozdulatomat, elkapja az ajtót, és megint kitarja.

– Nem mész sehová, amíg ki nem csikarok belőled valamit.

– Például egy tökön rúgást – fenyegetőzöm, de belül majd szétvet az ideg. Hiába lököm a vagány szöveget, ami tény, az tény: ezzel a nagydarab sráccal szemben csakis én húzhatom a rövidebbet.

Szürke szemé elsötétül, ahogy a nap lenyugszik az alacsony hegyek mögött.

– Hallottam, hogy megpattantál. Egy éjjel összepakoltál, és elhúztad a bélést. Jó pár embert kiakasztottál vele. Azokat, akik

mindig a pártodat fogták, ha a nagy szád miatt bajba kerültél. Különösen azt a srácot, akivel folyton együtt lógtál.

– Ne játszd meg magad, mintha nem tudnád, hogy hívják! – Kicsit elbizonytalanodik a hangom. Érzem, hogy nincs a kezemben az irányítás, és kezdek bepánikolni. – Az ember nem felejt el az olyanok nevét, akik pofán vágják.

Vastag nyakán kidagad egy ér, ahogy ököllel a kocsi ablakára csap.

– Aznap este jól beszívtam, Micha meg színjózan volt. Az meg tiszta kamu, hogy azért húzott be nekem az a majom, mert ott hagytalak a hídon. Elvégre te kértél meg, hogy vigyelek oda. Hogy a picsába lehettem volna én a hunyó?

Micha a jelek szerint egynél többször kalapálta el, mert én nem erre az esetre céloztam.

– Most becsukom az ajtót – markolom meg az ajtó fogantyúját –, te pedig szépen elmész.

– Ki vagy te? – méreget.

– Aki mindig is voltam – mormolom. – Csak a sallangok nélkül – csukom be higgadtan az ajtót. – Most már elhajthatsz, Lila.

Szobatársnőm padlógázzal tolat, és kifarolva perdül az aszfaltra. Nem nézek vissza se Grantfordra, se a hídra. Orromon át lélegzem, próbálok összeszedett maradni, uralkodni az érzéseimen.

– Mi volt ez az egész? – kérdezi Lila. – Ki ez a görény?

Becsatolom az övem, és föltekerem a klímát.

– Csak egy srác, akit a középiskolából ismerek.

– Azt hittem, mindjárt megöl, vagy valami... Talán értesítenünk kellene a rendőrséget.

Fölvillannak bennem hajdani életem képei.

– Errefelé így megy ez. Egyébként is, amelyik kutya ugat, az nem harap. Hidd el, csak bepöccent valamitől, amit csináltam.

Tágra nyílik a szeme, és megmarkolja a volánt.

– Mit csináltál?

A visszapillantó tükörben a hátunk mögötti vigasztalan utat nézem.

– Semmi olyasmit, amiről beszélni szeretnék.

Lassít, ahogy csökken a sebességhatár.

– Hogy bírál olyan higgadt maradni még akkor is, amikor a srác próbálta nyitva tartani az ajtót? *Én* tökre kiborultam.

– Csak az ösztöneim működtek – hazudom. Ha Lila tudná a valódi okot, tuti biztos nem barátkozna többé velem.

Minél közelebb érünk az otthonomhoz, annál erősebb bennem a késztetés, hogy rávegyem Lilát: forduljon meg, és csutkagázzal döngessünk vissza Vegasba. Amint messze magunk mögött hagyjuk a budit, Lila fölenged a grantfordos megpróbáltatás után. A rövid autótút hátralévő részét egyetemi előadásokról és diákszövis bulikról csevegve tesszük meg, de amint a kocsibehajtónkra kanyarodunk, ismét fölébred benne a páni félelem.

– Hát ez... takaros – borzong meg, ahogy kikukkant a szélvédőn. – Szóval itt nőttél föl?

A csillagos égen terpeszkedő telihold megvilágítja a behajtón éktelenkedő szemétkupacot, a garázs előtt salakblokkokra föl-támasztott öslelet Oldsmobile Cutlasst, valamint emeletes családi házunk hámló festésű deszkafalát és szélben himbálózó, törött ereszcatornáját. Az ablakom melletti fát mintha kiszáradás

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fenyegetné. Valaha azon át lógtam el otthonról, de utoljára aznap este használtam erre a célra, amikor anyám meghalt.

Soha többé nem mászom arra a rohadt fára.

– Ja, ez az otthonom – lépek ki a hűs szellőbe. A szomszéd hangfalaiból a Rise Against üvölti a *Like the Angel*-t. Odaát az összes villany ég, és elég rendszeren visítóznak-ordibálnak. A behajtón egymást érik a kocsik, az előkert tikkadt gyepén meg a teraszon vendégek dohányoznak.

Micha bulijainak egyike. Mintha megállt volna az idő, hogy a visszatérésemre várjon.

– Atyám, itt semmi sem változik – kerülöm meg hátulról az autót. – Lila, légy szíves, nyisd ki a csomagtartót!

A csomagtartó fedele föl pattan, és Lila tétován kiszáll a kocsiból. Tekintete a bulira szegeződik, és hüvelykujja körmét rágcsálja, ami ideges szokása.

– Jesszus, ezek még keményebben tolják, mint a diákszövisek. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges.

Vállamra akasztok egy nehéz táskát.

– Biztos, hogy ma éjjel nálunk akarsz aludni? – túrom föl a csomagtartót az összes tisztálkodószerszámot tartalmazó táska után. – A szomszéd városban egész túrhetőek a szállodák.

– Csak nem vagyok efféle helyhez szokva. Ennyi az egész... De biztos jól megleszek – emeli ki a csomagtartóból az egyik párnát, és magához szorítja.

– Egész biztos? – egyensúlyozok egy kis dobozt a hónom alatt. Nem hiányzik, hogy Lila itt maradjon, és életem e részének tanújává váljon. – Sokaknak megfekszi a gyomrát ez a hely.

Résnyire húzza a szemét, és rám bök az ujjával.